Хлопчику було п’ять років. На новорічному ранку в дитсадку він мав костюм Зайчика: білий светрик, білі штанці, білі гольфи і біла шапочка з паперовими вушками. Крім нього, навколо ялинки танцювало ще троє Зайців, два Вовки, Ведмідь, Лисичка, Білочка і кілька Сніжинок. Пахло хвоєю і цукерками. Навіть усмішка Вихователькі, яка мала своїх двох дітей, чоловіка, цілу купу святкових клопотів і нежить, теж була солодкою.

— Анумо, дітки, візьмемося за ручки і заспіваємо пісеньку про ялинку:

У лісі-лісі темному,

де ходить хитрий лис...

Діти підхопили й рушили довкола ялинки, раз у раз озираючись на батьків. А Дід Мороз у такт стукав срібною палицею об підлогу. Він був звісно, не справжнім Дідом Морозом, а нянею Антоніною Михайлівною. Снігуронькою одяглася молоденька вихователька Ніночка, яка мала зараз медовий місяць. Чоловік Серьожа чекав її на трамвайній зупинці. Вони збиралися купляти ялинку.

Зайчик теж озирався, але ні мати, ні тата не було, бо вони того дня працювали, і о третій годині його мала забрати бабуся.

Майже на вершечку ялинки сидів жовтий папуга і думав, що на той рік його вже не повісять, бо від старості він вицвів і взагалі розклеївся.

Батьки розчулено посміхались і перешіптувались між собою про те, які подарунки одержать їхні хлопчики та дівчатка і чия дитина вбрана найкраще.

Вихователька підкралася до Діда Мороза і зашепотіла:

— Треба закінчувати. Давайте подарунки. Я не збираюся тут до ночі сидіти.

— По списку? — поцікавився Дід Мороз. — Чи з фантазією?

Антоніна Михайлівна мала великий досвід у цій справі.

— Хай вірша хтось прочитає, а тоді по списку, — великодушно згодилась Вихователька і скромно стала біля дверей, схрестивши руки на грудях.

Пів на другу ранок нарешті закінчився. У підсобці батьки вручили зніченій Вихователькі пляшку шампанського і коробку цукерок, привітали з Новим роком, одягнули дітей і пішли додому. Коли Вихователька зайшла до роздягалки, Зайчик сидів на стільчику і кусав велику цукерку.

— Що, по тебе ніхто не прийшов?

— Бабуся прийде.

— Цікаво, коли вона прийде?

— Не знаю.

— Нічого собі! — розсердилась Вихователька. — Всі діти пішли додому, а я тут маю з тобою сидіти.

Вона зайшла в залу, де прибиральниці уже заходилися коло ялинки. Ніночка хапливо знімала костюм Снігуроньки.

— Бозна-що! — обурилась Вихователька. — Всі батьки як батьки, а по Яценка досі ніхто не прийшов. А в мене вдома діти й чоловік ненагодовані. Ніночко, може, ти, з ним побудеш?

— Я? — зробила великі очі Ніночка, натягаючи чобітки. — Мене Серьожа жде. Він, до речі, теж голодний. І взагалі, чому я? Знайшли ким дірки затикати, Валентино Григорівно. Лишіть малого няні. У неї ні дітей, ні чоловіка...

Вихователька люто на неї глянула і вискочила в підсобку, ковтаючи сльози. Ніночка була ніби стіна, об яку бийся не бийся, а тільки потовчеш собі кулаки. Де вже їй думати за чужу дитину, коли своїх не треба. "Хочу пожити для себе". Паскуда! Шарфик дитині не зав’яже, гудзика не пришиє, бо це не входить в її обов’язки.

— Уявляєш, Серьожка, — щебетала Ніночка, цмокнувши чоловіка в ніс. — Ця дура Валька хотіла змитися додому, а мене залишити з якимсь дітваком, по якого не прийшли батьки. Яка нахаба!

— Ходи сюди, — наказала Вихователька Зайчику, — подивишся, як розбирають ялинку. Спочатку знімають гірлянди, потім дощик, а тоді решту. Тільки ти до того не берися, бо поб’єш.

— Який гарний зайчик до нас прийшов! — сказала одна з прибиральниць.

— А тьотя Тоня де? — спитала Вихователька.

— Звісно де! В гастроном пішла за вином для свого алкоголіка. Закортіло бабі діда на старості літ. Ви щось від неї хотіли?

— Та ні, — відказала Вихователька і пішла дзвонити додому.

"Чому всі люди такі байдужі? — думала вона. — Аби їм було добре, а до інших нема діла. Поменше роботи і побільше грошей".

Ніхто не брав трубки. Вона полегшено зітхнула. Глянула на себе в дзеркало.

"Боже, яка я страшна! Хоч на Новий рік відісплюся. Наварю їсти, а потім буду спати".

— Валентино Григорівно, а що з птахом робити?

— З яким ще птахом? — відірвалася від дзеркала Вихователька.

— Та з оцим! Геть розклеївся.

— Чого ви до мене чіпляєтеся з кожною дурницею?

— А щоб не подумали, ніби я вкрала, — пояснила прибиральниця, доброчесно підібгавши губу.

— Викиньте. Або ні. Дайте малому, хай бавиться...

— А що в мене є! — заспівала прибиральниця і простягнула Зайчику папугу.

— Дякую.

— Молодець!

Ніхто не знає, як це трапилось. Але папуга вирвався з рук хлопчика і полетів. Прибиральниці не мали часу дивитися за Зайчиком, який сидів собі тихенько. А коли помітили, що його нема, вирішили, що дитину забрали додому.

А в одному з трамваїв їхав хлопчик у всьому білому, та ще й у шапці з паперовими вушками. Ні, надворі зовсім не було холодно. Термометр показував аж сім градусів тепла. Це тільки в старих казках бідолашні дітки замерзають у різдво на вулиці...

Пасажирам здавалося, що хлопчик їде з батьком, бо коло нього сидів інтелігентної зовнішності чоловік у кожусі й читав дефіцитну книжку Пікуля. Половина пасажирів дивилась у вікно, а друга половина думала своє чи розмовляла.

— Торік у нас був розкішний стіл. Чоловік роздобув ведмежатини...

— Це все дуже просто: смажене м’ясо з яйцем двічі пропустити через м’ясорубку...

— ...я б нізащо не дозволила своїй дитині ходити в такому вигляді. Не вистачає ще й виконувати всякі забаганки.

— Моя дочка мала цього разу найкращий костюм в школі. Ми шили його в ательє.

— З тебе два карбованці п’ятнадцять копійок.

— Такі дорогі?

— А що ти думала? Імпорт!

— Боже, де ще той вечір, а воно вже п’яне.

— А від мене папуга втік! — тихо сказав Зайчик.

— Угу, — буркнув інтелігентний чоловік, радий, що сидить далеко від п’яного, який чіплявся зараз до бабусі в капелюшку: "Мадам, я дуже вибачаюсь..."

Зрештою, чоловік мав виходити. Він сховав книжку й пішов до дверей. Зайчик теж вистрибнув за ним.

— Ой, подивись, який кумедний! — сказала дівчинка років чотирнадцяти своїй товаришці. — Втік, мабуть, з дитсадка.

— Де ти живеш, зайчику-побігайчику?

— У 28-й квартирі.

— Який ти холодний!

Одна з дівчаток скинула куртку, друга шарфика.

— А будинок пам’ятаєш?

— Дванадцятий. А від мене папуга втік!

— Який папуга?

— Жовтий.

— Знайдеться твій папуга. Може, він тебе вдома чекає.

— Не чекає!

— Чому?

— Так... — сказав Зайчик тремтячим голосом.

— Тільки не плач. Зараз ми тебе відведемо додому.

На сьомому поверсі, в двадцять восьмій квартирі, пролунав дзвінок. Двері розчинились, і діти побачили жовтого папугу, який привітно сказав:

— Ласкаво просимо!

І додав:

— Заходьте в наш чарівний сад!

Він сидів на високому стільчику з трьома ніжками, а над ним, скільки сягало око, зеленіли дерева, вкриті яблуками, апельсинами і вишнями, розпускалися квіти, літали метелики і було зовсім-зовсім як улітку.